

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 maja 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie J. B. o zwiększenie jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem w czasie służby w związku z odwołaniem od decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji z dnia 3 czerwca 2014 r., nr (...).

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

J. B. w dacie wypadku tj. 29 czerwca 2009 r. był funkcjonariuszem Policji. Zdarzenie z dnia 29 czerwca 2009 r. zostało uznane za wypadek związany ze służbą. Wypadek miał miejsce, gdy wnioskodawca w trakcie jazdy samochodem próbował uniknąć zderzenia w wybiegającą sarną. Ominął zwierzę, wpadł w poślizg, uderzył w drzewo, po czym samochód dachował. W wyniku wypadku wnioskodawca doznał ogólnego potłuczenia głowy, klatki piersiowej, lewego łokcia, naderwania ścięgna prawego barku, urazu kolana prawego.

W związku z przedmiotowym wypadkiem wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%, a orzeczeniem Komisji Lekarskiej MSWiA z dnia 28 listopada 2011 r. ustalono 5% uszczerbku na zdrowiu z poz. 105 w związku z w/w zdarzeniem z uwagi na przebyty uraz barku prawego z objawami częściowego uszkodzenia stożka rotarów i z ograniczeniem ruchomości barku.

Sąd Rejonowy wskazał, że w związku z powyższym, decyzją z dnia 23 stycznia 2012 r. przyznano wnioskodawcy prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości 3.225,00 zł za 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu (645 zł x 5%).

We wniosku z dnia 27 czerwca 2013 r. J. B. domagał się ponownej oceny wysokości uszczerbku na zdrowiu w związku z przedmiotowym wypadkiem.

Decyzją nr (...) z dnia 14 sierpnia 2013 r. Komendant Wojewódzki Policji w Ł. odmówił wnioskodawcy przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu pogorszenia stanu zdrowia w związku z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2009 r., wskazując na art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. odszkodowaniach w związku ze służbą Policji (zmiany w stanie zdrowia wnioskodawcy uzasadniające zwiększenie odszkodowania nastąpiły w terminie po terminie 3 lat od daty wypadku).

Sąd Rejonowy wskazał, że J. B. odwołał się od w/w orzeczenia, a tutejszy Sąd postanowieniem z dnia 5 listopada 2013 r. zwrócił akta prawy organowi rentowemu celem uzupełnienia materiału poprzez podanie podstawy faktyczno-prawnej (ustalenia na podstawie badania lekarskiego, czy uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy określony na 5% w związku z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2009r uległ zwiększeniu o co najmniej 10% i nie później niż w ciągu 3 lat od wypadku).

W związku z powyższym na zarządzenie Komendanta Wojewódzkiego Policji orzeczeniem nr 139 z dnia 2 kwietnia 2014 r. oceniono uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy. Wojewódzka Komisja Lekarska Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Ł. stwierdziła wówczas nadal 5% uszczerbku z poz. 105 w związku z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2009 r. (przebyty uraz prawego stawu ramiennie – łopatkowego, niewielkie ograniczenie ruchomości prawego barku), tj. uszczerbek w tym samym rozmiarze i z tej samej pozycji (w ramach tych samych ograniczeń), co już oceniany i za który wypłacono odszkodowanie.

Sąd Rejonowy dodał, że na podstawie w/w orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej wydano zaskarżone orzeczenie.

Kolejną decyzją nr (...) z dnia 24 października 2014 r. odmówiono wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem w służbie z dnia 29 czerwca 2009 r. z uwagi na orzeczenie (...) nr 344 z dnia 27 sierpnia 2014 r., stwierdzającym 0% uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Rejonowy ustalił, że obecnie uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy związany z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2009 r. nie przekracza 8% (5% z poz. 105 tabeli i 3% z poz. 157). W czasie w/w zdarzenia wnioskodawca doznał urazu głowy bez utraty przytomności i prawdopodobnie kręgosłupa, ale bez powikłań ze strony układu nerwowego. Podczas badania neurologicznego przeprowadzonego przez biegłego lekarza sądowego we wrześniu 2014 r. nie stwierdzano zmian i objawów patologicznych ze strony układu nerwowego. Po wypadku wnioskodawca nie leczył się z powodu objawów powikłań korzeniowych zmian pourazowych kręgosłupa. Takie objawy pojawiły się w dużo późniejszym okresie., a objawy bólowe kręgosłupa wnioskodawca miał już przed wypadkiem.

Sąd Rejonowy wskazał, że podczas badania ortopedycznego przeprowadzonego przez biegłego ortopedę w dniu 18 listopada 2014 r. stwierdzano u wnioskodawcy przebyte stłuczenie okolicy prawego barku, stłuczenie lewego stawu kolanowego z częściowym uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i częściowym uszkodzeniem łąkotki przysródkowej, urazu głowy i naciągnięcia kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowo-krzyżowym, niewielkie zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu ramiennego i prawego stawu obojczykowo-barkowego, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w postaci wielopoziomowej dyskopatii. Po leczeniu zachowawczym, artroskopii lewego stawu kolanowego i po usprawnianiu pozostają dobrze wygojone blizny i niewielkie ograniczenie ruchomości lewego stawu kolanowego, śladowe ograniczenie ruchomości prawego ramienia, niewielkie zaniki mięśni lewej goleni i uda, wielomiejscowy zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności. Z przyczyn ortopedycznych doszło do zwiększenia uszczerbku na zdrowiu o 3 % z poz. 157 z powodu następstw uszkodzeń kolana - ograniczenia ruchomości lewego stawu kolanowego.

Nadto Sąd ustalił, że z przyczyn psychiatrycznych wnioskodawca nigdy nie doznał uszczerbku na zdrowiu związanego z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2009r. Zaburzenia adaptacyjne, na które cierpi wnioskodawca nie mają związku z wypadkiem. Leczenie psychiatryczne wnioskodawca rozpoczął w 2014 r. i kontynuuje farmakoterapię. Poprzednio był leczony w latach 2000 – 2005, a w 2011 r. psychiatra zdiagnozował zespół zmęczenia, bez zaleceń farmakologicznych.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd podał, że niesporne w sprawie były okoliczności zdarzenia. W ocenie organu rentowego zdarzenie spowodowała przyczyna nagła i zewnętrzna.

Dodał, że istota sporu sprowadzała się do oceny, czy przedmiotowe zdarzenie w ogóle pozostawiło następstwa w postaci uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak, czy uszczerbek ten uległ zwiększeniu o co najmniej 10% w stosunku do poprzednio ocenionego. Postępowanie dowodowe z udziałem biegłych sądowych lekarzy w/w specjalności nie wykazało, aby w następstwie wypadku z dnia 29 czerwca 2009 r. wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu wyższego niż 8%. Ustalenia biegłych nie były podważane przez strony postępowania.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z przepisem art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz albo funkcjonariusz zwolniony ze służby doznał uszczerbku na zdrowiu lub zmarł wskutek wypadku w ciągu 3 lat od dnia wypadku.

W myśl art. 11 cytowanej wyżej ustawy jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu. Jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia uszczerbek na zdrowiu, który był podstawą przyznania jednorazowego odszkodowania, zwiększy się co najmniej o 10 punktów procentowych, jednorazowe odszkodowanie zwiększa się o 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego było ustalone to odszkodowanie. Zwiększenie jednorazowego odszkodowania przysługuje, jeżeli zmiany w stanie zdrowia funkcjonariusza uzasadniająca przyznanie tego odszkodowania nastąpiły w terminach określonych w art. 9 pkt 1 i 2.

W niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, aby wnioskodawca na skutek przedmiotowego wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości o co najmniej 10% wyższej niż oceniona poprzednio. Biegli, poza ortopedą,

nie dostrzegali w ogóle zmian uzasadniających przyznanie więcej niż 5% uszczerbku. Natomiast biegły ortopeda całościowo ocenił uszczerbek na 8%, więc niżej niż wymagane kryterium ustawowe. Strony nie podważyły ustaleń biegłych i nie wnosiły o kontynuowanie postępowania dowodowego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i wnioski, w oparciu o powołane przepisy, Sąd Rejonowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył ubezpieczony J. B., który wskazał, że zaskarża wyrok Sądu Rejonowego z dnia 19 maja 2016 r., ponieważ nie uwzględnił on faktu braku oceny stopnia uszkodzenia ciała „po raz pierwszy”. Komisja lekarska w roku 2011 w swej decyzji nie uwzględniła urazu kręgosłupa, ponieważ nie był on wpisany w protokół powypadkowy, fakt uszkodzenia potwierdziła lecz nie mogła go uznać za uraz w służbie w związku ze służbą „-brak wpisu w protokole powypadkowym”. Protokół ten został częściowo poprawiony i uzupełniony w dniu 9 czerwca 2014 r. – dopisano uraz kręgosłupa. Podobnie jest z urazem kolana biegły stwierdził w swej opinii, że urazu wnioskodawca doznał w czasie wypadku, lecz nie został on ujęty w protokole powypadkowym. Po poprawieniu protokołu przez komendanta powiatowego policji w K. Komisja ponownie powinna ocenić jego uraz – uraz barku plus kolano = 8%. Dodał, że wypłacono mu 5%, do wypłaty pozostało 3%.

Nadto w uzupełnieniu apelacji ubezpieczony wskazał, że zgodnie z obowiązującym prawem dotyczącym uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia obwieszczeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1973 r. w sprawie wykazu ustającego normy oceny trwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku lub choroby, nie uwzględniono mu w związku z nieprawidłowościami protokole urazów:

- urazu kręgosłupa w odcinku piersiowym (od 5% tabela J punkt 90 podpunkt a),
- urazu kręgosłupa w odcinku lędźwiowym (od 10% tabela J punkt 95 podpunkt a),
- urazu powłok czaszki (guz) (od 1% Tabela wykazu Punkt A podpunkt 1.a),
- zęba – 1 (1% B punkt 21.a),
- urazu kolana (tabela M podpunkt 157 3% według oceny biegłego).

Podał, że za powyższe urazy nie otrzymał odszkodowania. W konsekwencji wniósł o wypłatę odszkodowania w wysokości 20% za uszczerbek na zdrowiu po raz pierwszy razy stawka z 1% 740,74 zł tj. kwotę 14814,80 zł.

/apelacja – k. 124, uzupełnienie apelacji – k. 130/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę zastosował przepisy art. 9 ust. 1 i art. 11 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 r., poz. 616) zamiast obowiązujących w dacie złożenia odwołania przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków przy pracy i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (DZ. U. z 1972 r., nr 53, poz. 345 – utraciła moc w dniu 1 lipca 2014 r.). Jednakże nie miało to wpływu na rozstrzygnięcie i Sąd wydał trafne orzeczenie w niniejszej sprawie.

Sąd powinien był oprzeć swoje rozstrzygnięcie o przepisy art. 7 ust. 1 oraz 5 ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków przy pracy i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji.

W myśl art. 7 ust. 1 Jednorazowe odszkodowanie określone w art. 5 lub w art. 6 przysługuje, jeżeli funkcjonariusz:

- 1) doznał uszczerbku na zdrowiu lub zmarł wskutek wypadku w ciągu 3 lat od tego wypadku,

2) doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od zwolnienia ze służby.

3) zmarł wskutek choroby w ciągu 3 lat od ustalenia uszczerbku na zdrowiu wskutek tej choroby, nie później jednak niż w ciągu 3 lat od zwolnienia ze służby.

W myśl ust. 2 art. 7, zwiększenie odszkodowania określone w art. 5 ust. 4 przysługuje, jeżeli zmiany w stanie zdrowia funkcjonariusza uzasadniają zwiększenie odszkodowania nastąpiły w terminach określonych w ust. 1 pkt 1 i 2.

W myśl art. 5 ust. 4 w/w ustawy, jeżeli nastąpi dalsze pogorszenie stanu zdrowia funkcjonariusza pozostające w związku z wypadkiem lub chorobą, które spowodowały ustalony poprzednio uszczerbek na zdrowiu, i uszczerbek ten powiększy się co najmniej o 10%, odszkodowanie ulega odpowiedniemu zwiększeniu.

Należy wskazać, że spór w niniejszej sprawie dotyczył jedynie ustalenia, czy przedmiotowe zdarzenie w ogóle pozostawiło następstwa w postaci uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak, czy uszczerbek ten uległ zwiększeniu o co najmniej 10% w stosunku do poprzednio ocenionego. Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

Dlatego też apelacja wywiedziona przez skarżącego nie ma uzasadnionych podstaw. Środek zaskarżenia sporządzony przez nieprofesjonalny podmiot nie stawia konkretnych zarzutów naruszenia prawa materialnego czy procesowego, wskazuje jedynie roszczenia odwołującego się.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji skrupulatnie i rzeczowo ocenił wszystkie sporne okoliczności sprawy mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie. Rozumowanie Sądu I instancji było logiczne i spójne. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone rzetelnie i wnikliwie, a ocena materiału dowodowego – opinii biegłego ortopedy, neurologa i psychiatry była przekonująca, rzeczowa i zgodna z doświadczeniem życiowym. Skarżący natomiast nie wykazał jakich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd I instancji nie wyjaśnił.

Jak słusznie zauważył Sąd I instancji biegły ortopeda w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wyraźnie stwierdzając, że z przyczyn ortopedycznych doszło do zwiększenia uszczerbku na zdrowiu o 3% z poz. 157 z powodu następstw uszkodzeń kolana – ograniczenia ruchomości lewego stawu kolanowego. Biegły neurolog nie stwierdził zmian i objawów patologicznych ze strony układu nerwowego, zaś biegły psychiatra wskazał, że wnioskodawca z przyczyn psychiatrycznych nigdy nie doznał uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2009 r.

W konkluzji należy stwierdzić, że Sąd I instancji prawidłowo uczynił oddalając odwołanie od decyzji z dnia 3 czerwca 2014 r., gdyż postępowanie dowodowe nie wykazało, aby nastąpiło dalsze pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy w związku z wypadkiem z dnia 29 czerwca 2009 r., o co najmniej o 10%. Tylko biegły ortopeda zauważył pogorszenie stanu zdrowia o 3% w stosunku do poprzedniego uszczerbku, wskazując, że ubezpieczony doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 8%.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.